

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12217/2022
29.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Добриле Страјина, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Никола Јасика, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Никола Ђурашић, адвокат из ..., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2102/21 од 10.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2102/21 од 10.02.2022. године, у потврђеном непреиначеном делу, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2102/21 од 10.02.2022. године, у потврђеном непреиначеном делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 8/20 од 24.03.2021. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име неоснованог обogaћења исплати, за период од децембра 2007. године закључно са мајем 2018. године, одређене месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у изреци као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 224.741,24 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2102/21 од 10.02.2022. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена, а делимично одбијена, па је првостепена пресуда преиначена у делу одлуке којом је усвојен тужбени захтев за исплату за месец мај 2018. године и делу одлуке о трошковима парничног поступка, тако што је одбијен тужбени захтев преко износа од 430,80 динара до досуђеног износа од 1.577,00 динара, са законском затезном каматом на разлику ових износа од 01.06.2018. године до исплате, снижена обавеза туженог да тужиљи накнади трошкове

парничног поступка на износ од 168.093,07 динара, док је у преосталом побијаном, а непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у потврђеном непреиначеном делу, тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, у потврђеном непреиначеном делу, применом материјалног права из одредби Закона о основама својинскоправних односа и Закона о становању, цитираних у образложењу нижестепених пресуда, након оцене неоснованости приговора застарелости потраживања, обавезан је тужени да тужиљи исплати накнаду због немогућности коришћења сувласничке непокретности услед противправних радњи туженог и његовог правног претходника (бившег супруга тужиље), у висини закупнине предметне непокретности сразмерно сувласничком уделу тужиље, утврђеној из налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у потврђеном непреиначеном делу у складу са правним схватањима и праксом ревизијског суда израженим кроз одлуке Врховног суда донетим у истоветним чињенично-правним споровима да сувласнику од другог сувласника припада право на накнаду због некористићења сувласничке ствари, само ако је сувласник према другом сувласнику, који користи ствар, предузимао мере и истицао захтеве који би имали за циљ омогућавање коришћења сувласничке ствари сразмерно сувласничком делу, чему се други сувласник противио, каква је ситуација у конкретном случају, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.12.2017. године. Поднеском од 16.08.2019. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 446.031,00 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 24.03.2021. године. Другостепена пресуда донета је 10.02.2022. године. На дан преиначења тужбе 1

евро је, према средњем курсу НБС, износио 117,7410 динара, па вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде (444.884,08 динара) представља динарску противвредност 3.778,50 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**